

[Statsministeren.]

som jeg tror mange folk ville sige om: forpjuksket eller ikke forpjuksket, det vil vi gerne have.

Og hvem skal så betale? siger hr. Anker Jørgensen. Det bliver familier med børn, og det bliver én gang til familier med børn på grund af mejeritilskuddet. Det er jo klart, at når man skal spare, kan det ikke undgås, at man rammer nogle steder; det kan ikke undgås, at man går ind i disse ting. Det er ting, som vi har forhandlet med alle partier, også med socialdemokratiet.

Med hensyn til børnetilskuddet var vi jo langt inde i aftaler eller forhandlinger om aftrapning, og det er klart, at der er mange indvendinger mod det, og der er mange vanskeligheder ved gradueringen, men det er nu alligevel sådan, at vi mener, det kan gøres uden at ramme de børnerige familier.

Med hensyn til mejeritilskuddet gør jeg opmærksom på, at tilskud til mælk og mælkeprodukter ikke røres efter planen; det drejer sig alene om tilskud til smør og ost og piskefløde. Det kan naturligvis siges at være kolosalt asocialt, men jeg er nu ikke så forfærdelig bange for at forsvare den sag.

Og så må det jo hele tiden ses på baggrund af, at der gives skattelettelse, som for den enkelte familie overstiger, ja, langt overstiger, hvad disse besparelser kan komme til at koste den enkelte. Det må ligesom med i et sagligt og roligt billede og en vurdering af det.

Hr. Anker Jørgensen har sagt nogle gange, og det har også hr. Kjeld Olesen, at det, regeringen burde have gjort, det var at sætte sig sammen med partier, der ikke stod for langt fra hinanden. Men det blev fuldstændig afvist, siger hr. Anker Jørgensen, i foråret, for regeringen ville stå frit til alle sider. Det blev ikke afvist mere, end at vi — som det også rigtigt blev nævnt — i foråret faktisk gennemførte et boligforlig eller en boligaftale med 6 partier, som altså ikke stod længere fra hinanden, end at de kunne blive enige om det.

Derefter har vi i udvalgene sommeren igennem hver tirsdag og fredag med alle partier drøftet skat, besparelser osv., og da vi kom til over midten af august, førte vi forhandlinger, parti for parti, som man så ofte gør, når man går ud af et udvalg, for at se, hvor berøringspunkterne ligger.

Og det endte jo med, at man satte sig sammen, 6 partier, altså partier, der ikke stod for langt fra hinanden. Og hr. Anker Jørgensen har jo ret i, at på et vist tidspunkt måtte jeg på de andre 5 partiers vegne sige, at vi kunne ikke imødekomme socialdemokratiet mere, eller vi havde tilbud til socialdemokratiet, som socialdemokratiet afviste.

Det var på 5 partiers vegne, for det er nu engang sådan — og det må vi ofte minde hinanden om — at det er ikke socialdemokratiet og venstre alene, der har flertal her i folketinget. Der skal flere partier til, og derfor er det, at vi skal føre — ja, så indviklede og så mangesidede forhandlinger.

Jeg glæder mig over de ord, hr. Anker Jørgensen sagde om, at der er mange gode elementer i dette skatteforslag. Det vil jeg gerne kvittere for.

Og så vil jeg slutte med nogle bemærkninger om det, som for mig var det vigtigste og også grunden til først og fremmest, at jeg tog ordet; det var ordene om indkomstpolitikken. Hr. Anker Jørgensen sagde, at denne regering har fået det største tilbud fra fagbevægelsen, nogen regering har fået, nemlig et tilbud om, at man er villig til at gå ind på at føre indkomstpolitik. Jeg vil gerne højtideligt bekræfte, at dette tilbud er ikke forblevet ubemærket af regeringen, og vi ønsker ikke på nogen måde, som hr. Anker Jørgensen sagde, at spille os denne mulighed af hænde. Min opfattelse er den, at det er helt nødvendigt, at det danske samfund ser i øjnene, hvad det er, der fører til de alvorlige beskæftigelsesmæssige problemer i øjeblikket. Det er nemlig omkostningernes stigning, og derfor er det nødvendigt — og jeg noterer med tilfredshed, at arbejdsmarkedets parter erkender det — at overveje det, man kalder indkomstpolitik.

Men i første omgang er det jo parternes sag. Vi er vel ikke kommet så langt, at arbejdsmarkedets parter ikke skal have lov til at forhandle disse ting sammen, i første omgang i alt fald. Jeg vil gerne herfra have sagt meget tydeligt, at jeg mener, at det skatteforslag, der nu ligger til afgørelse i folketinget, er et fornuftigt grundlag, er et fornuftigt udgangspunkt for at føre de nødvendige forhandlinger i de kommende måneder. Og når jeg siger det, er det, fordi det er min overbevisning, at skattelettelserne først og frem-